

HOMILIA DE LA MISSA DE SANT ISIDORI EN LA FESTA MAJOR DE MOLLERUSSA

Acabem d'escoltar la primera lectura dels textos de màrtirs de la festa d'avui que començava amb una expressió que ens és familiar: “ara és l’hora”. Aquest lema, que les entitats civils independentistes van endegar l’any 2014 per a reclamar l’exercici del dret a l’autodeterminació de Catalunya, s’ha fet familiar en clau política i, avui, dia que el Pacte Nacional pel Referèndum presenta el resultat del seu treball, encara adquireix més rellevància.

Tot sabeu que els bisbes de Catalunya, la setmana passada, vàrem fer una nota en la qual reflexionàvem breument sobre aquesta “hora” que viu Catalunya. Dèiem, citant una vegada més el document “Al servei del nostre poble” de l’any 2011: “Volem recordar un cop més que ‘defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que cerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l’entesa entre totes les parts interessades a fi d’assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat”. Hi afegíem, ben conscients que s’està exhaurint el termini que el Govern de la Generalitat ha donat al Govern de l’Estat espanyol per a pactar el referèndum: “Per això, creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional, especialment la seva llengua pròpia i la seva cultura, i que es promogui realment tot allò que porta un creixement i un progrés al conjunt de la societat, sobretot en el camp de la sanitat, de l’ensenyament, els serveis socials i les infraestructures”. A ningú, tampoc als catòlics, se li escapa que “ara és l’hora” d’aquest país, del poble del qual som membres, del nostre poble.

Amb tot, l’expressió bíblica, com és evident, no parla de la nostra situació política. La pronuncia una veu del cel que crida amb tota la força: “Ara és l’hora de la victòria del nostre Déu, l’hora del seu poder i del seu regne, i el seu Messies ja governa” i al final identifica els signes de la realització d’aquesta hora: “ells han vençut per la sang de l’Anyell i pel testimoniatge del seu martiri”. Conclou exultant: “alegreu-vos, cel i tots els qui hi habiteu”.

Vull, doncs, en la festa del vostre sant màrtir votat, sant Isidori, exhortar-vos a reconèixer que:

1. Ara i sempre “és l’hora” que el regne de Crist irrompi, creixi i transformi el nostre món.
2. Els testimonis de la fe, els màrtirs, són els qui mostren que veritablement l’hora de Crist i del seu regne arriba.
3. Malgrat que l’acolliment i el compromís del Regne comporta persecució i sofriment en l’Església militant, és l’hora de l’alegria de l’Església triomfant. I aquesta alegria es contagia als que militen en les persecucions.

I

No pot ser que tinguem el país dempeus políticament i els cristians estiguem prostrats eclesialment. No pot ser que la societat bulli en desitjos d’una estructura política més justa i solidària i a l’Església estiguem atordits davant de la nostra crisi i la nostra irrellevància social, mantenint una litúrgia decadent i gestionant la secularització de les enormes institucions educatives, sanitàries, socials que ens ha consignat la brillant història de caritat que ens honora.

Ara és l’hora, germans! Ara és l’hora d’acollir la crida que ens fa Déu Nostre Senyor a través del nostre bon papa Francesc i, humilment, d’un servidor. Cal renovar les nostres comunitats parroquials perquè esdevinguin un instrument poderós d’irrupció i creixement del Regne de Crist, és a dir, d’una manera de viure personalment i socialment segellada per la misericòrdia, la justícia, la solidaritat i la pau.

Estic concloent la visita pastoral en aquesta parròquia. No voldria que el fruit fos: “Que simpàtic el bisbe! L’hem tingut per aquí, l’hem trobat a tot arreu! Conserva aquella capacitat que ja li vàrem apreciar quan era vicari jove de la nostra parròquia! Que bé i passi-ho bé!”. De cap manera: aquesta visita vol plantar una llavor, el començament d’un treball comunitari de tots aquells que vulguin ser protagonistes de la renovació d’aquesta parròquia perquè arribi l’hora de la seva renovació i del seu creixement transformador.

II

Això demana “màrtirs”. Això demana visionaris i gent que se la jugui.

El procés polític que viu el nostre país quedarà en no res si no hi ha “màrtirs”, si no hi ha persones, com més millor, que veuen clar què s’ha de

fer, com s'ha de fer i tenen l'audàcia, malgrat els costos personals i socials, de portar-ho a terme. No ho desenvolupo més perquè escoltem tantes tertúlies i en fem tantes sobre aquest tema, que m'enteneu perfectament.

La revolució que us proposo, aprofitant el dia de la Festa Major, també demana “màrtirs” visionaris i valents. I això sí que us ho explico perquè entengueu què vull dir.

Aquest temps d'oració en comunitat, de discerniment per a descobrir el que hem de canviar i com hem de començar per a renovar la parròquia de Mollerussa no serà possible si no hi ha membres d'aquesta comunitat que ho veuen i se la juguen. Calen “màrtirs”! Calen persones que, tipus de veure que anant tirant anem acabant, liderin aquest treball de presa de consciència de la situació, d'ampliació d'horitzons pastorals, d'identificació dels canvis que amb audàcia hem de donar i, sobretot, que diguin que estan disposades a comprometre's. És evident que el primer “màrtir” ha de ser el rector. És evident que aquí, a Mollerussa, ja teniu camí recorregut en aquest sentit, ja que l'Imma i el Toni ja han fet aquest pas en una de les seves versions radicals –deixar la seva vida labora i civil per lliurar-se completament al servei de la comunitat–, però calen més persones i amb formats diversos. I ara estaria temptat de fer una cosa que no faré, que és dir que s'aixequin els qui hi estiguin disposats. Però aquells que escoltant això sentiu un impuls a donar un pas endavant, no deixeu d'apropar-vos aquests dies vinents a Mn. Jordi, al Toni, a l'Imma o, fins i tot, a mi, per dir-nos-ho.

III

Això que us proposo té dificultats! Cert! Les parròquies que us porten un pèl d'avantatge en aquesta renovació ho confirmen. Dificultats externes i internes. Dificultats de la gent que simplement vol els sagraments quan a ell li va bé, on li va bé i “baratets”. Dificultats de la gent de missa dominical que no vol que li toquin la seva missa, a la seva església i a la seva hora. Dificultats dels més compromesos que temen que perdrem el poc que tenim. I dificultats entre els que fan el pas endavant a causa dels dubtes i les vacil·lacions dels mossens o de les secretes o descarades pretensions de protagonisme.

No us oculto que això serà així. A algú li estranya? A algú li sembla que els propers mesos seran una bassa d'oli internament i externament a Catalunya? Algú, però, dubta que si es convoca el referèndum, si es posen les urnes i podem anar a votar, no hi haurà un moment de gran alegria?

Doncs, imagineu-vos si poseu la directa parroquialment i us llanceu a aquesta renovació que us proposo. Enmig de dificultats viureu una alegria immensa perquè passareu del pessimisme a l'esperança, del lament a l'entusiasme, de la retirada a la propositivitat.

Ara és l'hora de ser nous Isidoris! Ara és l'hora de jugar-nos-la per Crist!

Festa Major de Mollerussa 2017